

Από τον ΣΤΕΦΑΝΟ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟ

Το απόσπασμα που ακολουθεί είναι από νόμο του αυτοκράτορα Ιουλιανού, όταν αποφάσισε να δημεύσει την εκκλησιαστική περιουσία. Πρόκειται για ακαταμάχητο επιχείρημα:

Δεύτερη ανάρτηση, από:

"Αφού λοιπόν ο θαυμάσιος (χριστιανικός) νόμος τους τούς προτρέπει να απαρνηθούν τα υπάρχοντά τους για να πορευτούν πιο εύκολα προς τη βασιλεία των ουρανών, γι' αυτό και εμείς, συμφωνώντας με τους αγίους τους, δώσαμε διαταγή να κατασχεθούν όλα τα χρήματα της εκκλησίας των Εδεσσηνών και να δοθούν στους στρατιώτες και τα κτήματά τους να προστεθούν στα δικά μας ιδιόκτητα. Και αυτό για να φτωχύνουν και να βάλουν μυαλό, αλλά και για να μη στερηθούν τη βασιλεία των ουρανών στην οποία ακόμα ελπίζουν

Αν νομίζετε ότι είναι καινοφανές το να υφαρπάζονται περιουσίες αφελών πιστών από την χριστιανική οργάνωση και να μετατρέπονται σε εκκλησιαστική περιουσία, τότε σας πληροφορούμε πως ήταν πάγια τακτική τους, ήδη από τα πρώτα χρόνια της δράσης τους. Με το πρόσχημα ότι δίδασκαν την πενία ως ασφαλή οδό προς τη μεταθανάτια σωτηρία επικαλούμενοι τα λόγια του Ιησού «πιο εύκολο είναι να περάσει κάμηλος μέσα από κεφάλι βελόνας, παρά πλούσιος να κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών» (Ματθαίος ιθ' 24) έπειθαν τα ευκατάστατα θύματά τους να προσφέρουν το σύνολο των χρημάτων τους στην Εκκλησία, η οποία και θα τα χρησιμοποιούσε δήθεν προς ανακούφιση των αναξιοπαθούντων.

Ο πλατωνικός φιλόσοφος Πορφύριος (γεννημένος το 232 μ.Χ.) στο έργο του «Κατά Χριστιανών» αναφέρει περιπτώσεις πλουσίων γυναικών που εξαπατήθηκαν από τους χριστιανούς κατηχητές και τους παρέδωσαν τις περιουσίες τους. Γράφει:

«Μα μόλις χθες -κι όχι στο μακρινό παρελθόν-, γι' άλλη μία φορά, αυτά ακριβώς απάγγειλαν σε κάποιες ευκατάστατες γυναίκες: "Πούλησε τα υπάρχοντά σου και δώσε στους πτωχούς και θα κερδίσεις το θησαυρό του ουρανού", και τις έπεισαν να μοιράσουν όλη τους την περιουσία στους φτωχούς. Κι οι γυναίκες έπεσαν σε τέτοια φτώχεια που το 'ριξαν στη ζητιανιά, και από ελεύθερες που ήταν, κατάντησαν να ζητάνε πίσω τα χαμένα με τρόπο αισχρό και όψη ελεεινή» ώσπου τέλος αναγκάστηκαν να βγουν στη γύρα και να χτυπούν τις πόρτες των πλουσίων. Η έσχατη ατίμωση και το χειρότερο πάθημα: στο όνομα της ευσέβειας, να ξεπέσεις και να χάσεις το βίός σου και μετά, επειδή σε σφίγγει η ανάγκη, να λαχταράς τα ξένα αγαθά»[1].

Εκεί όμως που η αρχαία Εκκλησία χτύπησε «τζακ ποτ», ήταν στην περίπτωση του πλουσιότερου ανθρώπου της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, του πολυεκατομμυριούχου Πινιανού και της οικογένειάς του. Ο Άγιος Αυγουστίνος (354-430) μαζί με τους επισκόπους της Βορείου Αφρικής Αурήλιο και Αλύπιο «είχαν πείσει τους πολυεκατομμυριούχους να μη σπαταλήσουν τον πλούτο τους στους φτωχούς αλλά να τον παραχωρήσουν στην Καθολική (σ. σ. τότε ενιαία ορθόδοξη και καθολική) Εκκλησία! Ο

πάμπλουτος Πινιανός είχε ακόμη υποσχεθεί, υπό την πίεση των πιστών του Αυγουστίνου, πως θα χειροτονούνταν μελλοντικά μόνο στην εκκλησία της Ιππώνος (σ. σ. πόλη της Β. Αφρικής όπου ο Αυγουστίνος ήταν επίσκοπος), και ο Αυγουστίνος μετά έπρεπε σε δύο επιστολές να απαλλάξει την ενορία του από την υποψία ότι του είχε ασκηθεί τέτοια πίεση επειδή ο Πινιανός ήταν πλούσιος. Το 417 πήγε στην Ιερουσαλήμ, όπου είχε εκεί την επισκοπή του ένας άλλος πατέρας της Εκκλησίας, ο Ιερώνυμος. Όταν ο Πινιανός πέθανε, η γυναίκα του (Μελανία) έγινε ηγουμένη ενός μοναστηριού στο Όρος των Ελαιών, η Εκκλησία κληρονόμησε την αμύθητη περιουσία του και η Μελανία έγινε αγία (εορτάζεται στις 31 Δεκεμβρίου). "Πόσες κληρονομίες έκλεψαν οι μοναχοί!" γράφει ο Ελβέτιος. "Αλλά τις έκλεψαν για την Εκκλησία και η Εκκλησία τους αγιοποίησε"[2].

Αλλά γιατί να αναφερόμαστε στις πράξεις απάτης των πρώτων χριστιανών πατέρων, όταν έχουμε το παράδειγμα του αποστόλου Πέτρου και της υπόλοιπης «παρέας» των μαθητών, οι οποίοι μόλις έστησαν την οργάνωσή τους φρόντισαν να βάλουν χέρι στις περιουσίες των οπαδών τους. Δεν τα λέμε εμείς, αλλά η «Καινή Διαθήκη». Ανατρέχοντας κανείς στις «Πράξεις των Αποστόλων» (δ' 32-37) διαβάζει ότι το πλήθος των πιστευσάντων είχε μία καρδιά και μία ψυχή, και κανείς τους δεν ισχυριζόταν πλέον ότι είχε δικά του υπάρχοντα, αλλά έλεγαν ότι «άπαντα κοινά». Και ενώ αυτό φαίνεται ως κοινοκτημοσύνη, στο επόμενο εδάφιο (δ' 34) αποκαλύπτεται ότι με το πρόσχημα της «αδελφοσύνης» (όπως κάνουν και πολλές βλαβερές σχέτες σήμερα) οι Απόστολοι είχαν στήσει μία επικερδή επιχείρηση εις βάρος των οπαδών τους. Πως; Μεταφράζει ο Τρεμπέλας: «Διότι όσοι ήσαν ιδιοκτήται χωραφιών ή σπιτιών, τα επώλουν και έφερον την εις χρήματα αξίαν των πωλουμένων κτημάτων και έθετον αυτήν κατά γης κοντά εις τα πόδια των Αποστόλων».

Λες και ήταν οι «θεόπνευστοι» Απόστολοι τίποτα σατράπες που τους κατέβαλαν οι δουλοπάροικοί τους, γονατιστοί, δίπλα στα «θεία» πόδια τους το αντίτιμο των ξεπουλημένων περιουσιών τους. Και ύστερα μας φτάνει οι διάφοροι περιφερόμενοι τσαρλατάνοι, γκουρού, μέντιουμ και χαρτορίχτρες που τρώνε τις περιουσίες του κοσμάκη! Βλέπετε, αν οι απατεώνες βρίσκονται εκτός Εκκλησίας ή υπηρετούν άλλη θρησκεία από τη χριστιανική είναι κατακριτέοι. Όταν όμως τα ίδια γίνονται από τους «θεόπνευστους», τότε το έγκλημα και η οικονομική απάτη καθαγιάζονται! Στις «Πράξεις» μάλιστα αναφέρεται επωνύμως και ένα τέτοιο θύμα, ο Ιωσής, Ιουδαίος από την Κύπρο, ο οποίος «είχε στην κυριότητά του ένα αγρόν. Και αφού τον επώλησεν, έφερε το χρήμα, που εισέπραξε, και το έθεσεν εμπρός εις τα πόδια των Αποστόλων» («Αι Πράξεις», δ' 37).

Δεν ήταν όμως όλοι οι νεοφώτιστοι Ναζωραίοι κορόιδα. Ο Ανανίας και η γυναίκα του Σαμφείρα ήταν δύο από αυτούς που πείστηκαν ή πιάστηκαν (ένα γιώτα αλλάζει θέση μεταξύ των δύο λέξεων) να πουλήσουν το χωράφι τους. Όπως αναφέρεται στις «Πράξεις» (ε' 1-11) ο Ανανίας αποφάσισε να μην παραδώσει όλα το αντίτιμο της πώλησης μπροστά στα πόδια των Αποστόλων, αλλά ένα μέρος και το άλλο να το κρατήσει για λογαριασμό του! Δικό του δεν ήταν στην τελική; Έτσι, «και αφού έφερε το υπόλοιπο ποσό από τα χρήματα, το έθεσε κατά γης εμπρός εις τα πόδια των Αποστόλων, προσποιούμενος ότι αυτό ήταν ολόκληρο το αντίτιμο του αγρού» («Αι Πράξεις», ε' 2). Ο Πέτρος όμως μόλις αντιλήφθηκε ότι δεν εισέπραττε όσα έπρεπε, επιτέθηκε κατά του δυστυχούς ανθρωπάκου με φράσεις τρομερές, όπως: «Ανανία, γιατί άφησες τον σατανά να γεμίσει την καρδιά σου; Λες ψέματα στο Άγιο Πνεύμα κατακρατώντας ένα ποσό από την πώληση του χωραφιού σου» («Αι Πράξεις», ε' 3). Και ακόμα του επεσήμανε ότι δεν λέει ψέματα σε ανθρώπους, αλλά στον ίδιο τον Θεό! Με αυτά και τα άλλα, ο Ανανίας «μυστηριωδώς» απεβίωσε επί τόπου, εκεί μπροστά στα πόδια των Αποστόλων, δίπλα στα

χρήματα που είχε ακουμπήσει! Αλλά η ανάκριση των, στην κυριολεξία, «θεόπνευστων» δραχμοφονιάδων δεν σταμάτησε εκεί. Τρεις ώρες μετά εμφανίζεται ενώπιον της σύναξης των Αποστόλων η γυναίκα του νεκρού, η οποία αγνοούσε τον «κεραυνοβόλο» θάνατο του ανδρός της. Ο «φιλεύσπλαχνος» Πέτρος αντί να παρηγορήσει τη χήρα, ή έστω να τη συλλυπηθεί, αρχίζει αμέσως, χωρίς να της αποκαλύψει το χαμό του άνδρα της, να την ανακρίνει και εκείνη με τη σειρά της:

«Επέ μου, εάν αντί τόσου ποσού χρημάτων επωλήσατε τον αγρόν. Αυτή δε είπε "Ναι. τόσον ποσόν εισεπράξαμεν. Ο δε Πέτρος είπε τότε προς αυτήν. Διατί έγινε συμφωνία μεταξύ σου και του ανδρός σου να προβήτε εις πράξιν, η οποία ισοδυναμεί με το να δοκιμάσετε το Πνεύμα του Κυρίου, εάν πράγματι γνωρίζη τα πάντα και δεν θα εξαπατηθεί με το ψεύδος σας; Ιδού τα πόδια εκείνων, που έθαψαν τον άνδρα σου, ακούονται κοντά εις την πόρταν, καθ' όσον επιστρέφουν ούτοι ευθύς τώρα και θα μεταφέρουν και σε έξω της πόλεως δια να σε θάψουν. Έπεσε δε και αυτή αμέσως και κατά την ιδίαν στιγμήν κοντά εις τα πόδια του Πέτρου και εξεψύχησεν. Όταν δε εμβήκαν οι νέοι, που επανήλθον από την ταφήν του Ανανίου, εύρον αυτήν νεκράν και αφού την μετέφεραν έξω από την πόλιν, την έθαψαν πλησίον του συζύγου της.»

«Και εκυρίευσε μεγάλος φόβος όλην την Εκκλησίαν και όλους όσοι ήκουον ταύτα»[3].

Και έτσι, με μεθόδους που θυμίζουν μαφία, τιμωρήθηκε με θάνατο το ζευγάρι επειδή δεν θέλησε να καταθέσει όλη του την περιουσία παρά πόδας των αποστόλων! Και ο μεγάλος φόβος που κυρίευσε την πρώτη χριστιανική Εκκλησία, στάθηκε αρκετός για να μη διανοηθεί άλλο πρόβατο να κρύψει ούτε μία δραχμή από τους δραχμοφονιάδες!

Ωστόσο, παραμένει ένα ερώτημα. Ποιος δολοφόνησε το ζευγάρι; Μήπως ο πανάγαθος Θεός; Αυτό μοιάζει εξωφρενικό. Τότε ποιος; Μα φαίνεται ξεκάθαρα, ότι ο Πέτρος, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τη Σαπφείρα, προαναγγέλλει το θάνατό της και αυτή πάραυτα, μόλις δηλαδή άκουσε τα λόγια του, απεβίωσε. Γι' αυτό και ο Έλληνας φιλόσοφος Πορφύριος κατηγορεί ευθέως τον Πέτρο ως φονιά:

«Ετούτος ο Πέτρος και σ' άλλες περιπτώσεις έχει διαπράξει εγκλήματα. Έναν άνδρα που τον έλεγαν Ανανία και τη γυναίκα του, ονόματι Σάπφειρα, επειδή δεν του κατέβαλαν ολόκληρο το χρηματικό ποσό από την πώληση του χωραφιού τους και ξεχώρισαν ένα μέρος για τις ανάγκες τους, τους θανάτωσε, ενώ δεν είχαν βλάβει κανένα. Αν δεν θέλησαν να χαρίσουν ολόκληρη την περιουσία τους, που είναι το έγκλημά τους; Κι αν νόμιζε ότι έκαναν αδίκημα, θα έπρεπε να θυμηθεί τις εντολές του Ιησού που του δίδαξε να υπομείνει μέχρι και τετρακόσια ενενήντα αδικήματα, και να συγχωρέσει εκείνο το ένα -αν βέβαια υπήρχε αμάρτημα στην πράξη τους εκείνη»[4].

Έχοντας λοιπόν την αποστολική Εκκλησία ως πρότυπο, το χριστιανικό ιερατείο διατήρησε τις ίδιες άνομες μεθόδους πλουτισμού, απaráλλακτες για ολόκληρους αιώνες έως και σήμερα.

Ωστόσο, ο αυτοκράτωρ Ιουλιανός (332-363), αυτός ο εστεμμένος φιλόσοφος και μέγας πρόμαχος της Ελληνικής Παιδείας και του Ελληνικού Πολιτισμού, όταν χρειάστηκε να τιμωρήσει τους αρειανιστές χριστιανούς της Έδεσσας για τις ταραχές που είχαν προκαλέσει στην πόλη, γνωρίζοντας τη φιλοχρηματία του χριστιανικού κλήρου επέλεξε να τους κατασχέσει την εκκλησιαστική τους περιουσία ως ποινή. Επιχειρηματολογώντας πάνω στην απόφασή του αυτή, σχολίασε με εμφανή ειρωνεία:

«Σε όλους τους χριστιανούς έχω φερθεί με τέτοια πραότητα και φιλανθρωπία, που κανείς από αυτούς δεν υφίσταται βία πουθενά ούτε τους σέρνουν με το ζόρι στα ιερά ούτε εξαναγκάζονται να κάνουν οτιδήποτε ενάντια στη θέλησή τους. Κι όμως οι άνθρωποι της εκκλησίας των αρειανιστών, γεμάτη έπαρση από τα πλούτη τους, επιτέθηκαν ενάντια

στους οπαδούς του Ουαλεντίνου στην Έδεσσα και τόλμησαν να κάνουν όσα δεν θα τολμούσαν ποτέ να συμβούν σε ευνομούμενη πόλη. Αφού λοιπόν ο θαυμάσιος νόμος τους τούς προτρέπει να απαρνηθούν τα υπάρχοντα τους για να πορευτούν πιο εύκολα προς τη βασιλεία των ουρανών, γι' αυτό και εμείς, συμφωνώντας με τους αγίους τους, δώσαμε διαταγή να κατασχεθούν όλα τα χρήματα της εκκλησίας των Έδεσσηνών και να δοθούν στους στρατιώτες και τα κτήματά τους να προστεθούν στα δικά μας ιδιόκτητα. Κι αυτό για να φτωχύνουν και να βάλουν μυαλό, αλλά και για να μη στερηθούν τη βασιλεία των ουρανών στην οποία ακόμα ελπίζουν»[5].

Το ρητορικό επιχείρημα του Ιουλιανού σίγουρα θα φανεί χρήσιμο στον γενναίο πολιτικό του μέλλοντος που θα τολμήσει να δημεύσει την τεράστια εκκλησιαστική περιουσία εντός της ελληνικής επικράτειας. Αν μη τι άλλο, δεν σκάνει απάντηση!

Καταπάτηση καλλιεργήσιμων εκτάσεων των Ελλήνων χωρικών.

Όταν όμως εξαντλούνταν οι περιουσίες των δικών τους οπαδών, οι ρασοφόροι του 4ου αιώνα μ.Χ. στρέφονταν με αρπακτική διάθεση στις περιουσίες των αλλόθρησκων και κυρίως κατά των Ελλήνων ελευθέρων αγροτών - μικροκαλλιεργητών. Πηγή μας είναι ο Λιβάνιος, ο οποίος αναφέρει, ότι επικαλούμενοι τους νόμους του χριστιανού Ρωμαίου αυτοκράτορα Θεοδοσίου που απαγορεύανε στους Έλληνες να τελούν θυσίες στους πατροπαράδοτους θεούς με ποινή κατάσχεσης της κινητής και ακίνητης περιουσίας των παραβατών, οι ρασοφόροι σκαρφίζονταν το εξής: Καιροφυλακτούσαν και αν εντόπιζαν τίποτα χωρικούς να γιορτάζουν στην ύπαιθρο, ή δημόσια, και να ψήνουν κρέας στη σούβλα ή στα κάρβουνα, ευθύς αμέσως τους κατηγορούσαν ότι είχαν τελήσει παράνομη θυσία στους ελληνικούς θεούς. Αυτεπαγγέλτως ενεργοποιούνταν ο νόμος περί κατάσχεσης περιουσίας και οι καταδότες, οι ρασοφόροι δηλαδή, γίνονταν οι νέοι ιδιοκτήτες της γης, μετατρέποντας τους δυστυχείς χωρικούς ή σε δουλοπάροικους ή τους εξόριζαν μακριά από τη γενέθλια γη τους. Με αυτές, λοιπόν, τις δόλιες μεθόδους η Εκκλησιαστική περιουσία αυξήθηκε πολύ κατά τα χρόνια του Θεοδοσίου, ενώ πολλοί Έλληνες χωρικοί, υπό την απειλή να χάσουν τα κτήματά τους και να πεθάνουν από βέβαιη πείνα, αναγκάστηκαν να απαρνηθούν τους θεούς του Πλάτωνα και του Σωκράτη και να δηλώσουν πίστη στον Ναζωραίο. Έτσι εκχριστιανίστηκε ένα μέρος της ελληνικής αγροτιάς, με βία, εκβιασμούς και απειλές θανάτου! Οι άλλοι, που δεν «πίστεψαν», εξοντώθηκαν! Ωστόσο, αυτοί οι απλοϊκοί χωρικοί είναι που κράτησαν μέχρι και τις μέρες μας, αν και κεκαλυμμένα για τον φόβο των Ιουδαίων, πολλά από τα πανάρχαια ελληνικά ήθη και έθιμα, τα οποία σήμερα μένουμε έκπληκτοι σαν τα αναγνωρίζουμε ξανά, και παρά τις προσπάθειες της Εκκλησίας (και των λαϊκών παρατρεχάμενων της) να τα παρουσιάσουν ως μεσαιωνικά. Αυτά τα πανάρχαια ελληνικά ήθη και έθιμα της αγροτιάς μας είναι και η καλύτερη απόδειξη για την απευθείας καταγωγή των Ελλήνων από τους αρχαίους προγόνους τους.

Ας επιστρέψουμε όμως στο πώς οι ρασοφόροι άρπαζαν τις περιουσίες των Ελλήνων χωρικών. Ο Λιβάνιος είναι που τα καταγγέλλει στην επιστολή του με τίτλο «Υπέρ των Ιερών» με αποδέκτη τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο, στην οποία ικετεύει τον βασιλιά να αποδώσει δικαιοσύνη και να περιορίσει τις ασυδοσίες των χριστιανών εις βάρος των Ελλήνων. Στο ακόλουθο απόσπασμα, αναφέρει στον Θεοδόσιο ότι οι ρασοφόροι έκλεβαν τις εκτάσεις των Ελλήνων γεωργών, και ότι οι τελευταίοι ετοιμάζονταν να αντισταθούν για να προστατέψουν τη γη τους:

«...γιατί μας καταδιώκουν αυτοί οι άνθρωποι; (Εννοεί, γιατί καταδίωκαν οι ρασοφόροι τους Έλληνες που σέβονταν τους αρχαίους θεούς). Με ποιο δικαίωμα κάνουν επιδρομές; Πως απλώνουν οργισμένοι το χέρι πάνω σε ξένα κτήματα; Πως μπορούν να καταστρέφουν και ν' αρπάζουν, και σ' όλα αυτά να προσθέτουμε την ύβρη με το να καμαρώνουν γι' αυτές τους τις πράξεις;

»Βασιλιά, αν εσύ επαινείς και διατάξεις τέτοιες πράξεις, εμείς θα τις ανεχτούμε, όχι χωρίς λύπη, αλλά θα δείξουμε πως ξέρουμε να υπακούμε. Αν όμως οι άνθρωποι αυτοί, χωρίς δική σου άδεια, στραφούν ενάντια σε ό,τι έχει γλιτώσει μέχρι τώρα ή σε ό,τι βιαστικά αποκαταστάθηκε, να ξέρεις πως οι κτηματίες θα υπερασπιστούν και τους εαυτούς τους και τον νόμο»[6].

Και ύστερα κάποιος, σήμερα, δήθεν πέφτουν από στα σύννεφα επειδή αποκαλύφθηκε ότι ένας χριστιανικός ναός της Λαμίας διεκδικεί (με το έτσι θέλω) 7500 στρέμματα πολεοδομικής περιφέρειας στο δήμο Περιστερίου και άλλα 1200 από τον δήμο Πετρούπολης (τα οποία στο σύνολό τους αρχικά ήταν 300, αλλά... γέννησαν απ' ό,τι φαίνεται σαν να ήταν αμνοερίφια), ή το άλλο σκανδαλώδες στο Λιτόχωρο του Ολύμπου, όπου η Μονή Αγίου Διονυσίου φαίνεται να καταπατά παράνομα δημόσιες καλλιεργήσιμες εκτάσεις που παραχώρησε η Πολιτεία στους χωρικούς, επικαλούμενο τίτλους ιδιοκτησίας που τους είχαν δώσει οι Οθωμανοί κατακτητές! Ναι, οι «περίεργης» προέλευσης τίτλοι ιδιοκτησίας είναι πανάρχαια τακτική των ρασοφόρων για να καταπατούν γη που δεν τους ανήκει. Τους καταγγέλλει ο Λιβάνιος 16 αιώνες πριν από την εποχή μας, αλλά τα περιγράφει σαν να ζούσε σήμερα και συμμετείχε σε κάποιο τηλεοπτικό πάνελ:

«Και δεν τους φτάνει αυτό, αλλά σφετερίζονται και ξένα κτήματα, λέγοντας ότι η γη του τάδε γεωργού είναι περιουσία του ναού, και πολλοί έχουν χάσει έτσι πατρικές περιουσίες, επειδή προβάλλονται ψεύτικοι τίτλοι. Από τα δεινά των άλλων καλοπερνούν αυτοί, που ισχυρίζονται ότι κάνοντας νηστείες λατρεύουν το θεό τους. Κι αν κάποιος από τα θύματά τους πάνε στην πόλη και βρουν τον "ποιμένα" (έτσι αποκαλούνται κάποιοι άνθρωποι όχι και τόσο αγαθοί) και κλαίγοντας του διηγηθούν τα όσα έπαθαν, ο "ποιμένας" αυτός επαινεί τους κακοποιούς και ξαποστέλνει τους παθόντες λέγοντάς τους πως είναι κερδισμένοι από πάνω, που δεν έπαθαν και χειρότερα»[7].

Και μετά, ο Λιβάνιος, περιγράφει στον Θεοδόσιο τις συκοφαντίες σχετικά με την τέλεση θυσιών, που επικαλούνταν οι ρασοφόροι για να κλέβουν τους χωρικούς:

«Κι όταν ακούνε πως σε κάποιο κτήμα υπάρχουν πράγματα προς αρπαγή, αμέσως κατηγορούν τον κτηματία ότι κάνει θυσίες και άλλα κακά, και ότι πρέπει να γίνει ένοπλη επέμβαση, και νάσου καταφθάνουν οι σωφρονιστές. Έτσι τις βαφτίζουν τις ληστείες τους, να και η λέξη "ληστεία" είναι ανεπαρκής. Ο ληστής κοιτάει να ξεφύγει και αρνείται την πράξη του κι αν τον πεις ληστή θα το πάρει για προσβολή. Ενώ αυτοί περηφανεύονται και καμαρώνουν για τα κατορθώματά τους και τα δηγούνται σε όσους δεν τα γνωρίζουν, κι από πάνω έχουν και την αξίωση να ανταμειφθούν γι' αυτά.

»Όμως τι άλλο είναι αυτό αν όχι πόλεμος κατά των γεωργών σε καιρό ειρήνης; Σε τίποτα βέβαια δεν μειώνει τις συμφορές τους το ότι τις παθαίνουν από συμπατριώτες τους, για να μη πω ότι είναι ακόμα πιο τρομερό, όσα περιέγραψα παραπάνω να τα παθαίνεις σε καιρό ειρήνης απ' αυτούς που θα 'ταν φυσικό να τους έχεις συμμάχους σε καιρό πολέμου.

»(...) Θα ισχυριστούν, βέβαια, ότι τιμωρούν αυτούς που κάνουν θυσίες και παραβαίνουν το νόμο που δεν τις επιτρέπει. Ψεύδονται, βασιλιά, όταν τα λένε αυτά. Από τα θύματά τους, που δεν είναι άνθρωποι της πιάτσας, κανείς δεν είναι τόσο θρασύς ώστε να 'χει την αξίωση να είναι υπεράνω του νόμου, και λέγοντας νόμο εννοώ τον νομοθέτη. Πιστεύεις πως οι άνθρωποι αυτοί, που δειλιάζουν μπροστά στη χλαμύδα του φοροεισπράκτορα, θα δείχναν περιφρόνηση στον ίδιο το βασιλιά; Κι όμως, συχνά στο περιβάλλον του Φλαβιανού (πατριάρχης της Αντιόχειας μεταξύ του 381-404 μ.Χ.) ακριβώς αυτά ισχυρίζονταν, χωρίς ποτέ να αποδειχτεί τίποτα, ακόμα και μέχρι σήμερα.

»(...) Δηλαδή δεν έκαναν θυσίες; θα ρωτήσετε. Ναι, έκαναν και με το παραπάνω. Αλλά για το φαγητό τους το έκαναν οι άνθρωποι, για το μεσημεριανό ή για το γλέντι τους, και τα μωσχάρια τα έσφαζαν σε άλλο μέρος: κανένας βωμός δεν δέχτηκε προσφορά αίματος,

κανένα κομμάτι του ζώου δεν αφέθηκε να καεί, δεν προηγήθηκε καμιά κανονική θυσία ούτε επακολούθησε σπονδή. Αν μερικοί άνθρωποι μαζευτούν σε μίαν ωραία τοποθεσία κι αφού σφάξουν ένα πρόβατο, ή ένα μοσχάρι ή και τα δύο, τα ψήσουν ή τα βράσουν και μετά στρωθούν καταγής και τα φάνε, δεν καταλαβαίνω πού παραβαίνουν το νόμο»[8].

Έτσι, λοιπόν, ένα απλό πικ-νικ όπως θα το λέγαμε σήμερα, ήταν αρκετό για τους ρασοφόρους να κατηγορήσουν τους χωριάτες ότι παραβίαζαν το νόμο που απαγόρευε τις θυσίες. Γι' αυτό, φαίνεται, ακόμα και σήμερα οι Έλληνες δεν τα πάνε καλά με τα πικ-νικ... έχει περάσει προφανώς ο φόβος της άδικης κατηγορίας στη γενετική μνήμη...

[1] Πορφύριος, «Κατά Χριστιανών», III, 5., εκδόσεις «Θύραθεν», Θεσσαλονίκη 2000.

[2] Karlheinz Deschner, «Η εγκληματική ιστορία του Χριστιανισμού», τόμος πρώτος, σελίδα 637, εκδόσεις «Κάκτος», Αθήνα 2004.

[3] «Αι Πράξεις», ε' 8-11.

[4] Πορφύριος, «Κατά Χριστιανών», III, 21., εκδόσεις «Θύραθεν», Θεσσαλονίκη 2000.

[5] Ιουλιανός, «Επιστολές», Επιστολή προς τους κατοίκους της Έδεσσας ή «Ιουλιανός Έδεσσηνοίς», εκδόσεις «Θύραθεν Επιλογή», Θεσσαλονίκη 1997.

[6] Λιβάνιος, «Υπέρ των Ελληνικών Ιερών», 54-55, εκδόσεις «Θύραθεν Επιλογή», Θεσσαλονίκη 1998.

[7] Λιβάνιος, «Υπέρ των Ελληνικών Ιερών», 11, εκδόσεις «Θύραθεν Επιλογή», Θεσσαλονίκη 1998.

[8] Λιβάνιος, «Υπέρ των Ελληνικών Ιερών», 12-17, εκδόσεις «Θύραθεν Επιλογή», Θεσσαλονίκη 1998

